

двиги

1917 год. Бях ученик в V клас на III /Ючбунарската/ столична гимназия. Между другото рисувах карикатури на учители и ученици и минавах за карикатурист. Това ме въведе в редакцията на Смях и сълзи, новородено хумористично седмично вестниче без карикатурист. Редакторите, все мои връстници, бяха също гимназисти. Най-авторитетен между тях, мълчаливо признат първенец на редакцията беше Христо Измирлиев - Ведбал.

Той беше нисък на ръст, мургав младеж с широки гърди и едра, отметната назад глава. Носеше черна кадифяна фуражка с герба на техническото училище и черна ученическа униформа. Изпод широката кузурка на фуражката, юнашки накривена над едната вежда, светеха големи черни очи. Но тяхният блясък не скриваше топлата дълбочина на погледа, а леко превежди да ваха нещо дяволито мъдро на тоя поглед. Струваше ти се, че зад него знаят повече отколкото трябва за тебе. Челото на Христо беше високо, с мощни издадени; носето - изящно извито в хрущяла, с широки ноздри. Устните бяха месести, особено долната - издадена малко напред и винаги готови за усмивка. Една усмивка с детски тръпчинки зад ъглите на устата, неотразимо ласкава и топла, една усмивка, която у никого друго от тогава не съм виждал.....

X X X

Редакционният състав на Смях и сълзи се срещаше да обсъжда материала за списанието в бозаджийницата, най-често в една бозаджийница на бул. "Дондуков", до входа на печатница "Балкан", където се печаташе списанието. Бозаджийницата беше просторна и малко посещавана. Удобна беше и затова, че техническото училище, където учеше Христо беше близо /Ъгъла Раковска и Дондуков/ и той можеше през междучасиата дори да прескача до бозаджийницата. Редакционните заседания бяха винаги оживени, с горещи спорове и гъсти облаци тютюнев дим. Защото голобрадите редактори, за да минат за по-възрастни и по-важни пушека отчаяно. /И аз наред с другите палех цигара след цигара, ако и от тютюневия дим да ми прилошаваше, като на всеки новак пушач/. Христо също често взимаше цигара, но тя или скоро гаснеше забравена между пръстите му, или пък той сам с досадна гримаса я смачкваше недопушена в пепелницата. Такъв пушач Христо остана до края на живота си. Никога тютюнът ~~хикаха~~ не успя да го завладее.

Тук в тая шумна момчешка редакция видях за пръв път как Христо пише. Той се преместваше на някоя съседна маса, или, ако нямаше свободни маси, поставаше на нашата, взимаше късче каква да е хартия /по някага плик от някое писмо, лист от тетрадка или просто използваше чист